

9



Viktorie stála na vrcholku kopce Primrose Hill, pod ní ležely rozsáhlé šťavnaté louky a stromy, jejichž listí toho dne svítilo zelenomodře.

Jenny nepřeháněla, ten pohled byl nádherný. Viktorie viděla, jak se v dálce před ní rozprostírá Londýn jako krajina postavená z dětské stavebnice. Rozeznala věhlasný Tower Bridge, který se mohl uprostřed rozdělit a zvednout do výšky, aby pod ním projely vysoké lodě. Věže opodál patřily určitě londýnskému Toweru, v němž jsou vystaveny královské korunovační klenoty. Viktorii se zdálo, že na západě rozeznává Westminster.

Studený vítr jí vmetl několik pramenů vlasů do obličeje. Docela to zabořilo. Viktorie si je přihladi-la dozadu a pokusila se je napnutými prsty zkrotit. I když jí byla hrozná zima, nechtělo se jí odejít.

Škoda, že s ní není Ted. Mohli by tu stát bok po boku a společně se dívat dolů na Londýn. Viktorie si dovolila krátký bolestný povzdech. Zavřela oči a představila si, že jí Ted ovinul ruku kolem ramen. Přestože byl hubený a měl vytrénované sva-

ly, jeho objetí bylo vždycky měkké a příjemně teplé. Navíc měla Viktorie ráda jeho vůni. Směs mandarinky a citronové bazalky z tělového šampónu a jeho vlastní vůně. Parfémovanou vodu po holení přes den nepoužíval, protože mnohá zvířata mají velmi citlivý čich a vůně je příliš dráždí.

Viktorie si stále ještě přihlazovala vlasy k hlavě. Určitě vypadala legračně. Usmívala se. Naštěstí kromě ní na kopci toho rána nikdo nebyl. Jenom v parku viděla dvě ženy se psy a pár neúnavných sportovců, kteří si přišli dát pár koleček.

„To je stříhem,“ ozvalo se vedle ní.

Protože ta poznámka přišla úplně nečekaně, Viktorie pronikavě vykřikla a silně sebou trhla.

„Sooorry!“ ozvalo se vzápětí. „Sorry, sorry, sorry.“

Vedle ní poklusával na místě nějaký kluk, který tu trénoval. Byl o půl hlavy menší než Viktorie a měl drobnou chlapeckou postavu. Podle světlého třídního strniště na bradě Viktorie usoudila, že je určitě o několik let starší než ona. Běžec se zastavil a vytřepával si ruce. Divoce odstávající kudrny mu přidržovala červená čelenka. Seprané dlouhé tričko se mu vlhce lepilo na hrud', dlouhé tepláky byly zelené jak brčál.

„Mně je to také líto,“ ujistila ho Viktorie. „Neslyšela jsem tě přijít.“

Běžec ukázal dolů do parku. „Viděl jsem tě už zezdola. Všiml jsem si tvých vlasů. To je nemoc z povolání. Jsem holič.“

„Běhající holič,“ zažertovala Viktorie.